

Kuilun takana

Tipuin ja tipuin. Kesken tippumiseni joku alkoi puhua ystävällisesti ja lempeästi. Heräsin ja minulla kesti hetki tajuta, missä olin. Lattialla. Olin lattialla ja Liina puhui minulle.

- Rölli olisi aika mennä ulos. Kello on jo kymmenen.

Liina on minun rakas omistajani, jolla on vaaleat hiukset ja ystävälliset siniset silmät. Hän on 11 vuotta, harrastaa tanssia ja on todella notkea. Hän leikkii minun kanssani joka päivä. Hänen perheensä osti minut, kun olin vasta pentu. Minä olen Rölli. Kaksivuotias pitkäkarvainen mäyräkoira, jolla on punertava karva. Rakastan perhettäni ja kotiani.

- Rölli! Liina huikkasi eteisestä ja riensin hänen luokseen häntääni heiluttaen.

Liina avasi oven ja juoksin ulos. Lähdin etsimään lelujani, jotka olin eilen piilottanut puutarhaan. Menin lempipensaani luokse ja aloin kaivaa isoa kuoppaa, josta löysin pian kaikissa sateenkaarenväreissä hehkuvan pallon. Minulla ei kyllä ole tuollaista palloa. Olen siitä aivan varma, mutta lähdin silti viemään sitä Liinalle.

- Tuo ei ole meidän pallomme, Liina torui, kun toin pallon Liinalle.

- Vuh vuh! vastasin, mutta Liina ei tietenkään ymmärtänyt minua.

Tiputin pallon maahan. Pallo hehkui todella kirkkaana ja sitten se lähti porautumaan maahan. Kuoppa suureni hirveää vauhtia ja alkoi muistuttaa loputonta kuilua. Hyppäsin pallon perään, koska pallo oli minusta hurjan hieno ja se veti minua puoleensa.

Kuilussa oli pimeää mutta yllättäen kuilu alkoi hohtaa ja vauhti yltyi.

- Rölli! kuulin Liinan huutavan minua ylhäällä ja sitten kuulin suhahduksen. Liina oli luultavasti hypännyt kuiluun tai niin ainakin arvelin. Pian Liina olikin jo vierelläni ja putosimme hurjaa kyytiä alaspäin. Kuilu välkkyi kaikissa sateenkaarenväreissä aivan kuin olisimme diskossa. Yllättäen lensimme ulos kuilusta ja sinkouduimme puun latvaan. Se oli erikoisin puu, jota olin koskaan nähnyt. Puu oli iso, pyöreä ja täynnä omituisia palloja. Samanlaisia millaisen olin löytänyt pihaltamme.

- Mitä nämä pallot ovat? tokaisin mietteliäänä.

- En tiedä, Liina tokaisi kummissaan vielä säikähtäneenä putoamisesta.

Yllättäen tajusin jotain järkyttävää. Liina ymmärsi minun puhettani.

- Miten ymmärrät minua? kysyin Liinalta.

- En tiedä, mutta missä me olemme? Liina pähkäili yhtä kummissaan kuin minäkin.

- Ei mitään hajua, vastasin.

Hyppäsin alas puusta ja aloin tutkia maisemia. Kaikkialla oli samanlaisia puita, johon olimme lentäneet. Puitten alla oli pensaita, joissa hohtelivat upeat marjat. Vähän matkan päässä oli ranta, josta avautui aava ulappa. Maassa parin metrin päässä oli ammottava aukko, jonka tajusin olevan kuilu, josta olimme tulleet. Liina laskeutui puusta viereeni ja kysyi:

- Rölli onko tuo se kuilu, josta me tulimme?

- Luultavasti on, vastasin.

- Mutta miten se on täälläkin maassa? Liina kummasteli.

- Olemme maapallon sisällä, kuului pensaikosta.

- Kuka siellä? kysyin urheasti, mutta minua hirvitti.

- Pottu! pusikosta huudettiin.

Rauhoituin hieman, mutta en aivan kokonaan.

- Tule pois puskasta Pottu, sanoin ääni hieman väristen.

Pian pensaasta pomppi hieman perunan näköinen pallo.

- No moro, minä olen Pottu, se sanoi rempseästi.
- Moi, minä olen Rölli ja tuossa on Liina, rohkaistuun kertomaan.
- Tiedätkö miten me pääsemme kotiin? Liina uteli Potulta.
- Ehkä, mutta ensin te voisitte auttaa ystävääni ja sitten autan teidät kotinne.
- Selvä, tokaisin jo uteliaana kuulemaan Potun ystävän ongelman.
- Kimmo!!! Pottu huusi pensaikkoon.

Pian pensaikon suunnasta pomppi puolikas pallo, joka kysyi Potulta:

- Keitä nuo ovat?
- He ovat Liina ja Rölli. He voivat auttaa sinua, Pottu sanoi.
- Okei, Kimmoksi kutsuttu pallo vastasi ja jatkoi:
- Ongelmani on hyvin haastava mutta te voitte luultavasti auttaa. Minut on nimittäin puolitettu ja en tiedä missä puolet minusta liikkuu tällä hetkellä.
- Miten puolitettu? utelin väliin.
- Olin matkalla tapaamaan Pottua mutta yllättäen joku mustaan kaapuun pukeutunut heppu tuli ja vain halkaisi minut. Sitten se hyppäsi maassa olevaan kuoppaan ja katosi. En tiedä miten se tapahtui, mutta sen jälkeen olen ollut puolikas, Kimmo lopetti.
- Meidänkö pitäisi mennä siihen kuoppaan? Liina kysyi.
- Kyllä, Pottu vastasi.
- Me viemme teidät sen kuopan luo, Kimmo sanoi.

Lähdimme sitä pensaikkaa kohti, josta Kimmo oli tullut. Pensaikon takana oli totta tosiaan kuoppa tai ehkä paremminkin kuilu.

- Hei hei, nähdään! Kimmo toivotti ja he törkkäsivät Potun kanssa minut ja Liinan varoittamatta kuiluun.

Me putosimme ainakin yhtä pitkään kuin viimeksi. Pitempäänkin, sillä matka tuntui jatkuvan ikuisuuksia, kunnes viimein lensimme taivaan halki johonkin hyvin kuumaan.

- Missä me olemme tällä kertaa? Liina kysyi peloissaan.
- En tiedä, vastasin.

Aloin tutkimaan paikkoja. Olimme jossain, missä kuumat kuumat lamput suorastaan paahtoivat ja lattia oli täynnä murusia. Ylempänä näkyi kaksi paahtoleipää. Mutta eiväthän ne voineet olla paahtoleipiä, eiväthän?

- Emmehän me ole siellä, missä luulen meidän olevan? Liina kysyi ääni väristen.
- Leivänpaahtimessako? kysyin.
- Niin, Liina vastasi.

Kiipesimme leipien viereen ja toivoimme, että ne pomppaisivat pian, sillä emme kestäisi enää kovin pitkään kuumuutta. Toiveemme kävikin toteen, sillä leivät pomppasivat ja me pomppasimme leipien mukana.

- Otetaan palat leivistä ja jatketaan matkaa, ehdotin.
- Okei, Liina myöntyi ja alkoi kahmia paahtoleipää suuhunsa.

Meillä oli hirveä nälkä ja ahmimme hetken leipää, kunnes olimme aivan täynnä sitä. Sitten jatkoimme matkaa, vaikka emme edes tienneet minne olimme matkalla.

- Minne me oikeastaan aiomme mennä? kysyin.

- Ei hajuakaan, Liina vastasi huolissaan.

- Pitäisiköhän meidän etsiä joku paikallinen, mietiskelin ääneen.

- Ehkä, jos täällä sellaisia luurailee, Liina tokaisi jännittyneen epäluuloisena.

- Kai niillä leivillä on joku syöjä? pohdin.

- Totta, Liinalle valkeni.

- Mennään takaisin paahtimelle, päätin.

- Juu, Liina virkkoi jatkaen peloissaan:

- Niillä leivillä ja paahtimella oli aika paljon kokoa, joten kai syöjäkin on aika suurikokoinen.

- Totta, mutta ei meillä ole muutaakaan vaihtoehtoa, totesin, vaikka en itsekään ollut aivan varma olisiko paahtimelle takaisin meneminen aivan järkevää.

Talsimme paahtimen luo juuri sopivasti nähdäksemme suuren, suorastaan jättiläismäisen lapsen ottavan leivän ja alkavan popsia sitä.

- Tiedätkö, miten täältä pääsee pois? huusin kysymykseni jättiläiselle.

Jätti katseli hetken ympärilleen, ennen kuin huomasi meidät. Meidät huomattuaan se tömisteli luoksemme ja virkkoi:

- Morjens pikkutyypit, voin kaiketi auttaa teitä, jos asianne liittyy pieneen pallon puolikkaaseen.

- Ei meidän mittakaavassamme pieni, mutta sinun joo, pistin väliin rohkaistuneena.

- Ja se pallonpuolikas tosiaan liittyy asiaamme, Liina vastasi jättiläisen kysymykseen.

- Selvä seuratkaa minua, jätti sanoi ja lähti harppomaan leipä suussaan.

Lähdimme seuraamaan jättiä ja jouduimme juoksemaan jätin perässä, sillä hänen askeleensa olivat järkyttävän suuria. Jätti johdatti meitä kohti jotain hyvin pientä pistettä, joka lähestyessämme suureni suurenemistaan ja pian huomasimme sen olevan samanlainen kuilu, joka oli tullut meille jo valitettavan tutuksi. Hyppäsimme sinne ennen kuin jätti ehti sanoa mitään ja sitten taas kerran mentiin. Tällä kertaa pudotus oli lyhyt ja pian tupsahdimme suureen mustaan luolaan, jonka katto oli täynnä tippukiviä ja jossa tippumisemme kaiku jäi soimaan.

- Nyt ollaan jossain luolassa, tokaisin ja en ollut enää yhtä peloissani kuin aiemmin, kun olimme tippuneet kuilusta.

- Siltä näyttää, Liina myönsi.

Yllättäen meitä kohti juoksi suloinen pastellivärinen oravalauma, joka kiljui ohi mennessään:

- Juoskaa henkenne edestä tai Mustasarvi nappaa teidät ja lukitsee ikiajoiksi kalseaan tyrmäänsä!

- Kuka on Mustasarvi ja missä on tyrmä! huusin oravien perään, mutta he eivät enää kuulleet.

Vastaus selvisikin meille yllättävän pian, sillä luolan katon suurin tippukivi alkoi laskeutua suoraan meidän eteemme. Luola täyttyi sumulla ja sumun hälvettyä edessämme avautui ihmeellinen ja karmiva näky. Edessämme tippukiven päällä seisojasta mustaan viittaani pukeutunut hyypiö, josta ei näkynyt mitään.

- Minä olen Mustasarvi ja mitä teette luolassani! se kajautti ja koko luola kaikui.

- Anna meille puolet Kimmosta! kiljuin mennen suoraan asiaan.

Liina mulkaisi minua ja arvasin hänen mieltivän, että ehkä ei olisi kannattanut olla niin suorasukainen.

- Anteeksi kuinka? Mustasarvi kysyi ivallisesti, vaikka tiesi varmasti vallan hyvin asian.

- Tiedät vallan hyvin, tokaisin ja mulkoilin häntä todella pahasti.

- Paljasta totuus, ilkimys! Liina karjui kurkku suorana.

- Tahdomme vain auttaa ystäväämme, totesin yrittäen pysyä rauhallisena, etten hyökkäisi Mustasarven kimppuun.
- Niin, ystävydessä on voimaa! Liina tokaisi hieman rauhallisemmin.

Yllättäen Mustasarvi purskahti lohduttomaan itkuun. Katsoimme Liinan kanssa toisiamme ja kävelimme kohti Mustasarvea.

- Mikä hätänä? Liina kysyi huolestuneena.
- Minulla oli hyvä ystävä, Mustasarvi nyyhkytti.
- Miksi ei enää? kysyin hämmästyneenä.
- Sitten se ystävä muutti pois, Mustasarvi sanoi.

Mustasarven huppu valahti pois päästä ja hupun alta paljastui kaunis vaaleanpunainen yksisarvinen, jolla oli musta sarvi. Me hämmästyimme aivan hirveästi ja mykistyimme hetkeksi.

- Miksi sinulla ei ole ollut yhtään ystävää? kysyin toettuani hämmästyksestä.
- Minua harmitti, kun ystäväni muutti pois ja sitten purin pahaa mieltäni muihin eikä kukaan halunnut olla enää ystäväni, Mustasarvi totesi surullisena.
- Harmi, mutta tiedätkö mitä? Liina kysyi ja hymy nousi hänen huulilleen.
- No? Mustasarvi uteli ja hänkin vaikutti hieman innostuneemmalta.
- Me voimme olla sinun uusia ystäviäsi, kunhan palautat puolet Kimmosta takaisin ja kerrot miksi teit Kimmolle niin ilkeästi, Liina vaati ja hymyili.

- Selvä. Se Kimmon puolittaminen oli vahinko, koska ne pallotyypit ovat niin helposti puolitettavia, että minä olin vain menossa kuiluun, mutta sitten se tuli eteen ja puolitin sen vahingossa, Mustasarvi tokaisi ja halasi minua ja Liinaa.

Sitten lähdimme kolmisin kohti kuilua. Mustasarvi sanoi "YLÖS", tarttui meistä kiinni ja nousimme tähtitieteellisellä vauhdilla ylös. Sitten kiiruhdimme jättiläisen ohi, kiitimme häntä avusta, juoksimme paahtimeen ja sieltä taas kuiluun. Hyppäsimme takaisin puolikkaan Kimmon ja kokonaisen Potun luo. He hihkuivat innosta, mutta Mustasarvea he mulkaisivat pahasti. Mustasarvi katsoi Kimmoa ja Pottua arasti ja nolona sanoen:

- Anteeksi, en ottanut tuota tahallani.
- Saat anteeksi, jos annat sen puolikkaan nyt takaisin, Kimmo tokaisi reilusti.
- Selvä, Mustasarvi tokaisi ja ojensi puolikkaan Kimmolle.

Kimmo laittoi puolikkaan takaisin paikalleen, muuttui kokonaiseksi ja alkoi pomppia riemusta.

- Mahtavaa me voimme olla sinun ystäviäsi! huusimme kaikki Mustasarvelle riemuissamme ja pompimme piirissä.

Hetken riemuittuamme tokaisin:

- Meidän täytyy lähteä nyt kotiin, joten voitteko kertoa, miten pääsemme kotiin?
- Joo! Mustasarvi, Kimmo ja Pottu sanoivat yhteen ääneen ja alkoivat nauraa.
- Voimme näyttää, mutta minun täytyy sanoa ensin yksi juttu, Mustasarvi tokaisi ja jatkoi.
- Minun nimeni ei ole Mustasarvi vaan Hattara.
- Ihana nimi! hihkuin.
- Kiitos, Hattara kiitti ja lähti viemään meitä kohti kuilua, josta olimme tipahtaneet kotoa kuiluun.

Kuilun luona Hattara sanoi:

- Teidän täytyy sanoa vain "YLÖS" ja pääsette kotiin.
- Selvä ja kiitos kaikesta, tokaisimme ja rutistimme Hattaraa, Kimmoa ja Pottua.

- Heippa! he toivottivat.

- Nähdään taas! sanoimme ja sen jälkeen tokaisin itsevarmasti:

- YLÖS!

Kuilu alkoi vetää meitä puoleensa. Kuulimme vielä huudon:

- Me tullaan joskus teille kylään!

Sitten vauhti kiihtyi niin kovaksi, ettemme kuulleet enää kuin vain tuulen suhinan kuilussa. Vauhti oli päätä huimaava ja arvasin pian matkan loppuvan aikamoiseen ilmalentoon. Arvaukseni osui oikeaan ja lensimme ilmassa tutuissa kotimaisemissa, kunnes tömähdimme kotipihan nurmelle.

- Aikamoinen seikkailu, Liina totesi uupuneena.

- Vuh, haukahdin ja tajusin, ettei Liina ymmärrä minua.

- Emme taida enää puhua samaa kieltä, Liinan naurahti ja lähdimme kävelemään sisään.

Kun astuimme sisään, Liinan äiti huusi keittiöstä:

- Tulkaa iltapalalle!

Silloin tajusin, että kotona oli jo ilta. Olimme siis olleet koko päivän seikkailemassa ja siltä se oli tuntunutkin. Väsymys painoi tassuissa ja iltapalan jälkeen halusin nukkumaan omaan petiin. Keittiössä äiti kysyi:

- Oletteko te olleet koko päivän seikkailemassa ulkona?

- Ollaan, Liina tokaisi ja hotki leipää, jogurttia, hedelmiä ja pähkinöitä.

Meillä oli todellakin hirveä nälkä ja minullekin annettiin iso annos ruokaa. Sitten menimme nukkumaan. Liina kipusi sänkyynsä ja minä omaan petiini. Liinan äiti tuli vielä huoneeseen ja naurahti:

- Te seikkailijat taisitte telmiä itsenne aivan puhki.

- Niin, Liina tokaisi.

- Vuh vuh, minäkin haukahdin myöntävästi, mutta eiväthän he minua ymmärtäneet.

- Hyvää yötä Liina ja Rölli, äiti toivotti, silitti minua ja halasi Liinaa. Sitten hän sammutti valon ja sulki oven.

- Öitä Rölli pieni, Liina sanoi ja nukahti.

- Mahtava päivä: sain uusia ystäviä, kävin huimassa seikkailussa ja pääsin päivän päätteeksi lopuksi takaisin kotiin, mietin onnellisena mielessäni.